

N:o 38.

Af herr **C. Faxe**, om ändring af rubriken i tulltaxan »hudar och skinn: ej hänförliga till pelsverk: beredda.»

Till nästlidet års Riksdags bevillningsutskott ingafs en så lydande framställning:

»Genom 1897 års Riksdags beslut i fråga om förhöjning af tullavgifterna för hudar och skinn samt Kongl. Maj:ts i anledning deraf den 3 april samma år utfärdade nådiga kungörelse hafva garfverihandteringen och dermed sammanhängande näringar otvifvelaktigt erhållit ett godt och välbehöfligt skydd gent emot den utländska konkurrensen.

Uti ofvanberörda nådiga kungörelse hafva beredda hudar och skinn, ej hänförliga till pelsverk, upptagits under tvenne rubriker, nemligen »sulläder och bindsulläder», hvarå tullsatsen bestämts till 40 öre per kilogram, samt »andra slag» med en tullsats af 65 öre.

Men äfven om dessa tullsatser i det stora hela onekligen utöfva ett godt inflytande på garfverinäringen inom landet, så hafva desamma likväl inom en viss gren af berörda industri motverkat sitt ändamål att utgöra skydd för den inhemska fabrikationen, och anhålla vi vördsamt att få fästa bevillningsutskottets uppmärksamhet på denna omständighet.

För tillverkning af portföljer, väskor, penningbörsar, bokbinderiarbeten, möbelklädsel m. m. samt framför allt till skodon, såväl ofvanläder som foder, användas en slags särskildt för ändamålet beredda (chagrin-saffian-korduan-maroquin-) får- och getskinn, hvilka hittills icke varit föremål för tillverkning här i riket, af anledning dels att tillgången på getskinn är ytterst begränsadt, dels ock att de inhemska fårskinnen icke äro för ändamålet lämpliga, äfvensom att tillverkningen i allt fall ställer sig alltför dyrbar i förhållande till de pris, hvartill de färdigberedda skinnen kunna införas.

I följd härutaf har behovet af dylika skinn tillgodosetts genom import från utlandet, hufvudsakligen från England, Tyskland, Frankrike och Österrike. Men de skinn, som från dessa länder hit införas, hafva emellertid icke framalstrats utaf der inhemska får och getter, utan komma ursprungligen från engelska besittningar i Ostindien, der dessa skinn, dels i följd af billig arbetskraft och billiga garfningsämnen kunna genom barkning förarbetas och bibringas ett för vidare förädling lämpligt skick, samt derefter exporteras och försäljas för billigare pris än inhemska skinn kunna i de europeiska länderna framalstras. Dessa skinn importeras till England och försäljas der på offentliga auktioner, hvilka hållas hvar sjetta vecka, dervid partier på 1—3,000,000 stycken bortauktioneras samt uppköpas icke allenast af engelska fabrikanter utan till betydande mängder jemväl af kommissionärer från firmor i Tyskland, Frankrike och Österrike, dit skinnen i följd af ett minimum af tull kunna med fördel införas samt förädlas icke blott för egen konsumtion utan jemväl för export till sådana länder, som i följd af der gällande tullsats icke kunna importera och sjelfva förädla de halfgarfvide skinnen.

Då enligt svenska tulltaxan någon lägre tullsats å beredda skinn icke förefinnes för det halfgarfvide (barkade) fabrikatet, utan detta drager samma höga tull som den fullständigt färdiga varan, förbjuder det sig sjelft att hit införa ifrågavarande ostindiska skinn för vidare förädling.

Detta torde säkrast kunna åskådliggöras vid en jemförelse med ofvan anförda länders tullsats.

I Tyskland är tullsatsen för helgarfvade färgade skinn 36 mark för 100 kilogram samt för helgarfvade ofärgade skinn 18 mark för 100 kilogram, hvarjemte — just för att bereda den inhemska fabrikationen möjlighet att i afseende å tillverkningen af chagrin- och saffianberedda skinn upptaga konkurrensen med England — i Tysklands tulltaxa stadgats en tullsats af allenast 3 mark per 100 kilogram för halfgarfvide ofärgade får- och getskinn samt, på grund af handelstraktat med England, en tullsats af allenast 1 mark per 100 kilogram för de nu omförmälda barkade ostindiska getskinnen.

I Frankrike och Österrike ställa sig tullsatserna sålunda, att helgarfvade färgade får- och getskinn draga en tull i Frankrike af 56 och 74 francs och i Österrike af 18 Öwfl. per 100 kilogram, under det att ofärgade garfvade får- och getskinn allenast betinga en tullafgift af respektive 10 francs och 6 Öwfl. per 100 kilogram.

Vid jemförelse mellan tullbestämmelserna i nyssberörda länder

samt de för Sverige gällande tullsatser torde det ligga i öppen dag, att Sverige är hänvisadt att importera sitt behof af dylika skinn i förädladt skick, så länge tullsatsen för halffabrikatet är lika hög som för den färdiga varan.

För att gifva ett begrepp om storleken af den industri, som inom landet skulle uppstå derest genom ändring af tullsatserna möjlighet bereddes inhemska fabrikanter att importera halfgarfvade skinn samt här vidare förädla dem, kunna vi — ehuru i följd af tulltaxans uppställning någon statistik i berörda hänseende naturligt nog icke kan föreligga — med bestämdhet uppgifva, att importen af allenast för skofabrikationen inom landet erforderliga förädlade får- och getskinn icke understiga 30,000 dussin om året, och säkerligen skulle, derest fabrikatet kunde här åstadkommas och i följd deraf blifva lättare och för billigare pris tillgängligt, konsumtionen i högst betydlig grad stegras; hvarförutom denna industri, derest den kunde komma till stånd, så småningom skulle kunna uppdrifvas derhän, att export af färdigberedda skinn skulle kunna i afsevärd omfattning ega rum till länder, som i afseende å tullbestämmelser befinna sig i samma ställning som Sverige nu intager, exempelvis till Norge, Danmark, Finland och Ryssland.

Gifvet är, att ju mindre tullsatsen blefve, dess större förutsättning skulle denna industri hafva att kunna taga fart, och vår åstundan är alltså i första hand, att fullständig tullfrihet blefve beviljad för ifrågavarande barkade ostindiska skinn, åtminstone beträffande getskinnen, hvilka äro för ändamålet de lämpligaste och finaste. Men derest det icke skulle anses lämpligt att helt befria dessa varor från tullafgift, så torde afgiften åtminstone böra nedsättas till samma proportion som exempelvis i Tyskland eger rum mellan det hel- och halffärdiga fabrikatet, och skulle i sådant fall tullafgiften för de halfgarfvade skinnen blifva i Sverige omkring 5 öre per kilogram.

Derest den ifrågasatta tullfriheten eller tullnedsättningen komme till stånd samt tulltaxan alltså komme att upptaga en ny rubrik för dessa halfberedda (barkade) ofärgade får- och getskinn, så skulle den frågan uppstå, huru dessa skinn i tulltekniskt hänseende skulle kunna särskiljas från andra slags ofärgade skinn; men, då detta låter sig göra i andra länder, der motsvarande rubrik i tulltaxan förekommer, borde ju icke större svårighet i detta afseende möta för svenska tullmyndigheter. Men om likväl försigtigheten skulle anses bjuda, att särskilda åtgärder vidtoges för undvikande af misstag vid tullbehandlingen, så, vid det förhållande att de ifrågavarande skinnen icke kunna uppköpas annorledes och annor-

städes än å offentliga af embetsmyndighet anordnade auktioner i London, skulle lämpligen kunna föreskrivas, att ett af vederbörande myndighet utfärdadt och af svenske generalkonsuln i London bestyrkt certifikat borde åtfölja varan; eller ock skulle kunna stadgas, att dessa skinn icke finge införas och tullbehandlas vid andra tullkammare än exempelvis Stockholm, Göteborg och Malmö, der prof å varan ständigt kunde finnas tillgängliga.

På grund af hvad vi sålunda anfört, hemställa vi vördsamt, att bevillningsutskottet ville föreslå Riksdagen att besluta, att i tulltaxan under artikeln hudar och skinn, ej hänförliga till pelsverk, beredda, skall antingen emot åtnjutande af tullfrihet eller emot en tullsats af 5 öre per kilogram intagas rubriken »garfvade (barkade) men icke färgade eller ytterligare bearbetade får- och getskinn».

Denna framställning var undertecknad af ordföranden i styrelsen för Malmö handsk- och glacéläderfabriksaktiebolag, hvarjemte genom särskilda underskrifter uti densamma sig förenat sjuutton industrifirmor från olika delar af landet, representerande Sveriges största och förnämsta skofabriker.

Framställningen föranledde emellertid icke någon åtgärd från bevillningsutskottets sida vid nästlidet års riksdag; men då jag är af den meningen, att denna angelägenhet är utaf afsevärd betydelse för vårt lands läderindustri och dermed sammanhängande näringar — synnerligen för skofabrikationen, den fabriksmessiga såväl som den handtverksmessiga — har jag ansett frågan icke böra förfalla, utan tillåter mig att vid nu pågående riksdag upptaga frågan såsom motion och får i sådant afseende vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville besluta, att i tulltaxan under artikeln hudar och skinn, ej hänförliga till pelsverk, beredda, skall antingen emot åtnjutande af tullfrihet eller emot en tullsats af 5 öre per kilogram intagas rubriken »garfvade (barkade) men icke färgade eller ytterligare bearbetade får- och getskinn».

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 25 januari 1900.

C. Faxé.